

stadens Udviklingsråd eller kombinationer heraf.

Forslaget indeholder en række gode initiativer, ikke mindst for landkommunerne. De mindre kommuner, der i disse år er trængt økonomisk, kan måske i særlig grad få glæde af § 4, hvor der omtales en årlig kulturel rammebevilling. De mindre kommuner, landkommunerne og de tyndtbefolkede områder har netop brug for det løft, som dette lovforslag kan give.

Lovforslaget gør, at kommuner kan slå sig sammen, som de nu har lyst til, og på kryds og tværs, som de nu kan blive enige om det, lave spændende kulturtilbud. Kulturoplevelser er netop et af de meget nødvendige tilbud, som skal til, hvis det skal lykkes at flytte familier ud af de store byer og ud i de tyndtbefolkede områder. Det er ikke nok med et parcelhus til familien og et arbejde; der skal også være service, faciliteter, veje, god transport og kulturtilbud, og dette lovforslag kan være en fødselshjælper for sådanne kulturinitiativer.

Ifølge hørings svarene er der dog et par betæneligheder, der går igen. En af disse er, at man er usikker på, om dette lovforslag på en måde kan stille kommuner, som indgår en kulturaftale, ringere end andre dele af landet. Andre bemærkninger, der går igen, er, at man ønsker etablering af en udviklingspulje, samt at man har et ønske om at kunne indgå regionale kulturaftaler på andre områder end dem, der er nævnt i forslaget. Man vurderer, at lovforslaget er en forringelse i forhold til de regionale kulturforsøg i gældende lov på dette område. Bl.a. ser man gerne, at landsdelsorkestrene kunne blive omfattet af de regionale kulturaftaler.

Kristeligt Folkeparti ser frem til en god og positiv behandling af dette lovforslag.

Kim Behnke (FRI):

I Frihed 2000 har vi den opfattelse, at størsteparten af de 11 mia. kr., som skatteyderne i stat, amt og kommune årligt tvinges til at give til det såkaldte kulturliv, med fordel kan spares. Så enkelt er det.

Der er nogle ganske enkelte, nogle ganske få, nationale klenodier og arkiver osv., som af nødvendige grunde må opretholdes. Men resten af kulturlivet – teatre, museer, musiksteder osv. – har det efter vores opfattelse bedst uden statslige og andre offentlige tilskud, men kan derimod overleve ved at tiltrække publikum til nye, flotte og store, spændende opsætninger, udstillinger og fremførelser. Og med det udgangs-

punkt er det jo svært at støtte det lovforslag, der ligger her.

Men hvis man nu har knap så yderliggående synspunkter og siger: Jamen o.k., når vi nu har besluttet at stjæle 11 mia. kr. fra skatteyderne og bruge dem til kulturformål, hvordan bør de penge så fordeles?

Hvis vi skulle indgå i sådan et tankeeksperiment, er det vores opfattelse, at denne atomisering af midlerne ikke er til fordel for nogen, men til skade for de store og større projekter, der måtte være.

I forvejen er det sådan, at hovedstadsområdet jo har en klar, klar forfordeling. Ser man de skatteydermidler, der bruges i hovedstadsområdet, i forhold til den såkaldte provins, og provinsen er i den her situation alt, der ligger vest for Valby Bakke, så er der jo en fuldstændig utvetydig diskriminering til fordel for hovedstadsområdet.

Argumentet for det er, at det er hovedstaden, og derfor bør man satse ekstra midler dér. Det skal jeg love for at der bliver gjort, og det er planlagt, at det skal der gøres de kommende år.

Hvad angår de midler, der så er tilbage, de krummer fra den store kiks, der måtte være tilbage til fordeling i den såkaldte provins, er det så vores vurdering, at dér var det klogere at bruge dem på enkelte større projekter, som kan gennemføres og dermed i det mindste fremstå som noget ekstraordinært, fremfor at man atomiserer og decentraliserer og dyrker, at jo mindre portioner man kan fordele pengene i, jo mere demokratisk er det. For det ender i alle mulige mere eller mindre fortaente projekter, hvor kommuner bygger amfiteatre, som aldrig bliver brugt, og hvor man giver små bitte tilskud til ting, som knap nok kan gennemføres. Det er en forkert måde at gøre det på, og derfor har vi også været modstandere af de regionale kulturaftaler osv., der har været lavet gennem årene, provinsspuljer osv. Det var bedre at afsætte pengene og så sige, at hvis der er noget, der helt ekstraordinært træder frem og burde støttes, så vælger man at gøre det.

Det kræver selvfølgelig, at Folketingets politikere påtager sig det ansvar og de mange skældud, der følger i kølvandet på at træffe sådan nogle beslutninger. Men det, man gør her, hvor man efter det såkaldte armslængdeprincip delegerer ud og lader hvem som helst være med til at byde ind, er efter vores mening en forkert måde at anvende skatteydernes penge på.